

Sygn. akt III AUa 1017/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 czerwca 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie - Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Anna Polak
Sędziowie:	SSA Romana Mrotek SSO del. Gabriela Horodnicka - Stelmaszczuk (spr.)
Protokolant:	St. sekr. sąd. Edyta Rakowska

po rozpoznaniu w dniu 10 czerwca 2014 r. w Szczecinie

sprawy H. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział wG.

o podjęcie wypłaty emerytury z datą wcześniejszą

na skutek apelacji organu rentowego

od wyroku Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 29 sierpnia 2013 r. sygn. akt VI U 522/13

oddala apelację.

SSA Romana Mrotek SSA Anna Polak SSO del. Gabriela Horodnicka - Stelmaszczuk

Sygn. akt III AUa 1017/13

UZASADNIENIE

Organ rentowy decyzją z dnia 29 marca 2013 roku odmówił uchylenia decyzji z dnia 02 września 2011 roku w zakresie zawieszenia wypłaty emerytury ubezpieczonej H. K. w trybie art. 103 a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (DzU. nr 153 poz. 1227 tj. z 2009 roku ze zmianami) zwanej dalej ustawą.

W odwołaniu od tej decyzji ubezpieczona wniosła o jej zmianę i wypłatę emerytury od dnia 01 października 2011 r. do dnia 30 kwietnia 2012 roku. Powołała się na wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 roku wydany w sprawie K 2/12.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie. Powołał się na powyższy wyrok Trybunału Konstytucyjnego w uzasadnieniu podnosząc, że wywołuje on skutek prawny od dnia jego opublikowania.

Wyrokiem z dnia 29 sierpnia 2013 roku Sąd Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że ustalił brak podstaw do zawieszenia prawa do emerytury ubezpieczonej H. K. za okres od 01 października 2011 roku do 30 kwietnia 2012 roku.

Sąd Okręgowy oparł swoje rozstrzygnięcie na następujących ustaleniach faktycznych i rozważaniach prawnych:

Ubezpieczona H. K. prawo do emerytury uzyskała od dnia 01 czerwca 2010 roku. Decyzją z dnia 05 września 2011 roku organ rentowy wstrzymał wypłatę emerytury wnioskodawczyni od dnia 01 października 2011 roku w związku z kontynuowaniem zatrudnienia. Jako podstawę prawną wskazał art. 28 ustawy o zmianie ustawy o finansach publicznych (Dz.U. nr 257 poz. 1726). W dniu 19 grudnia 2012 roku wnioskodawczyni wystąpiła o wznowienie postępowania powołując się na wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 roku.

W ocenie Sądu okręgowego, odwołanie zasługiwało na uwzględnienie. Zgodnie bowiem z przepisem art. 103 a ustawy emerytalnej w brzmieniu obowiązującym w dniu 12 października 2011 roku prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego. Na podstawie tej regulacji prawnej organ rentowy wstrzymał wypłatę emerytury H. K. od dnia 01 października 2011 roku.

Trybunał Konstytucyjny wyrokiem z dnia 13 listopada 2012 roku w sprawie K 2/12 uznał ten przepis za niezgodny z Konstytucją, w zakresie w jakim dotyczy osób które nabyły prawo do emerytury przed dniem 01 stycznia 2011 roku, bez konieczności rozwiązania stosunku pracy. W uzasadnieniu Trybunał sprecyzował, że obowiązek rozwiązania stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą nie będzie miał zastosowania do osób które nabyły prawo do emerytury w okresie od dnia 08 stycznia 2009 roku do dnia 31 grudnia 2010 roku.

W odwołaniu ubezpieczona wskazała na to orzeczenia wnosząc o wznowienie postępowania zakończonych prawomocną decyzją z dnia 05 września 2011 roku i podjęcie wypłaty świadczenia emerytalnego od dnia 01 października 2011 roku.

Sąd I instancji wskazał, że zgodnie z przepisem art. 145a 8 lit. 2 k.p.a. można żądać wznowienia postępowania również w przypadku, gdy Trybunał Konstytucyjny orzekł o niezgodności aktu normatywnego z Konstytucją, umową międzynarodową lub z ustawą, na podstawie którego została wydana decyzja. W sytuacji określonej w 1 skargę o wznowienie wnosi się w terminie jednego miesiąca od dnia wejścia w życie orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego.

Zdaniem Sądu meriti, nie ulegało wątpliwości, że wniosek o wznowienie postępowania ubezpieczonej został wniesiony w terminie, albowiem orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego zostało opublikowane w dniu 22 listopada 2012 roku, a wniosek wniesiono w dniu 19 grudnia 2012 roku. Kolejnym zaś istotnym zagadnieniem było stwierdzenie, że H. K. należała do kręgu beneficjentów tego orzeczenia. Trybunał wskazał jako pokrzywdzonych przez niekonstytucyjne regulacje prawne tych ubezpieczonych, którzy nabyli prawo do emerytury w okresie od dnia 08 stycznia 2009 roku do dnia 31 grudnia 2010 roku. Tylko bowiem te osoby występując o ustalenie prawa do emerytury nie miały świadomości, że warunki jego uzyskania zostaną post factum zmienione i do przesłanki stażu ubezpieczeniowego i wieku, ustawodawca doda i to z mocą wsteczną, przesłankę rozwiązania, stosunku pracy. Wnioskodawczyni nabyła prawo do emerytury od dnia 01 czerwca 2010 roku i tym samym była objęta dobrodziejstwami tego orzeczenia. Pewną wątpliwość może wywoływać okoliczność, że w dniu 01 sierpnia 2007 roku skarżąca nabyła prawo do tzw. emerytury wcześniejszej. Było to jednak świadczenie zawieszane z uwagi na kontynuowanie stosunku pracy. Tym samym, w ocenie Sądu, decydujące znaczenie miało przyznanie i wypłacenie skarżącej emerytury w wieku powszechnym, czyli w okresie o którym orzekł Trybunał Konstytucyjny.

W ocenie Sądu I instancji, spór dotyczył mocy obowiązującej orzeczeń Trybunału Konstytucyjnego. Ubezpieczona wskazała datę 01 października 2011 roku twierdząc, że przepis był niekonstytucyjny od dnia jego wprowadzenia. Organ rentowy stanął natomiast na stanowisku, że dopiero wejście w życie orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego (22 listopada 2012 roku) eliminowało niekonstytucyjny przepis z obrotu prawnego.

Sąd Okręgowy wskazał, że problem mocy obowiązującej orzeczeń Trybunału Konstytucyjnego nie jest nowy. Od kiedy bowiem orzeczenia Trybunału stały się: ostateczne ścierały się dwa stanowiska: wykładni legalistycznej” i wykładni aksjologicznej (celowościowej). Pierwsza z wykładni opierała się na przepisie art. 190 ust 3 Konstytucji wskazującym, że orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Druga wskazywała na niedopuszczalność stosowania przepisu niezgodnego z Konstytucją ex tunc tj. od dnia obowiązywania.

Sąd I instancji podzielił wykładnię celowościową jako zgodną z duchem Konstytucji. Trudno bowiem uznać za sprawiedliwe i zgodne z ideą demokratycznego państwa prawa (art. 1 Konstytucji.) pozbawianie obywateli ich praw na podstawie przepisów, dopiero od dnia wejścia w życie orzeczeń Trybunału. Powyższe stanowisko znalazło potwierdzenie w również w orzecznictwie Sądu Najwyższego, w którym przeważa stanowisko, że orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego mają moc wsteczną (ex tunc). Sąd Najwyższy prezentował je m.in. w uchwale z dnia 23 stycznia 2001 r, III ZP 30/2000 (OSNP 2001, nr 23, poz 685), wyroku z dnia 10 listopada 1999 r I CKN 204/98 (QSNC 2000, Tir „, poz. 94). postanowieniu z dnia 7 grudnia 2000 r., II ZP 27/2000 (OSNP 2001, nr 10, poz. 331). Tożsame stanowisko zajmuje Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 24 stycznia 2006 roku w sprawie I PK 116/05, zgodnie z którym realizację reguły określonej w art. 190 ust. 4 Konstytucji, stanowi na gruncie postępowania cywilnego będący samodzielną podstawą wznowienia - art. 401 § 1 k.p.c. nakazujący wznowienie postępowania sądowego, w wypadku gdy Trybunał Konstytucyjny orzekł o niezgodności z Konstytucją aktu normatywnego, na podstawie którego zostało wydane orzeczenie. W konsekwencji, po wznowieniu postępowania na podstawie art. 401 § 1 k.p.c., sąd stwierdzając, że orzeczenie wydane zostało na podstawie obowiązującego aktu prawnego, ma jednocześnie przesłankę do innego rozstrzygnięcia sprawy, uznając, że choć akt ten obowiązywał, to nie powinien być zostać w sprawie zastosowany, co okazało się dopiero po orzeczeniu Trybunału Konstytucyjnego.

Z powyższych względów Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 2 orzekł, jak w sentencji.

Z orzeczeniem nie zgodził się organ rentowy, zaskarżając go w całości, zarzucając mu w złożonej apelacji naruszenie przepisów prawa materialnego, tj.

1/ art. 103a ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2009 r., Nr 153, poz. 1227) przez jego błędną wykładnię, skutkującą zmianą zaskarżonej decyzji z dnia 18 marca 2013 r. oraz uchynieniem decyzji organu rentowego z dnia 7 października 2013 r. o wstrzymaniu wypłaty emerytury, w sytuacji, gdy przedmiotowa regulacja prawna nie uzasadniała nakazania organowi rentowemu podjęcia wypłaty spornej emerytury od dnia 01 października 2011 r., tj. od dnia jej zawieszenia, do dnia 21 listopada 2012 r., w związku z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r., sygn. akt : K 2/12,

2/ art. 190 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 02 kwietnia 1997 r. (Dz.U.1997.78. przez jego niewłaściwe zastosowanie w wyniku przyjęcia, że wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r., sygn. akt: K 2/12, ma moc wsteczną (ex tunc) w sytuacji gdy zastosowanie przedmiotowej regulacji prawnej powinno skutkować przyjęciem mocy obowiązującej wyżej wymienionego wyroku od dnia jego wejścia w życie, tj. od dnia jego ogłoszenia w Dzienniku Ustaw w dniu 22 listopada 2012r. i na przyszłość (ex nunc) wobec nieokreślenia przez Trybunał Konstytucyjny w wyżej wymienionym wyroku innego terminu utraty mocy obowiązującej

3. Sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zgromadzonego materiału dowodowego poprzez przyjęcie, że ubezpieczona prawo do emerytury nabyła w dniu 1 czerwca 2010 gdy prawo to nabyła w dniu 01 sierpnia 2007r.

Wskazując na powyższe zarzuty organ rentowy wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości i oddalenie odwołania, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego jej rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja organu rentowego nie jest zasadna.

Postępowanie apelacyjne ma merytoryczny charakter i jest dalszym ciągiem postępowania rozpoczętego przed sądem pierwszej instancji. Zgodnie z treścią art. 378 § 1 k.p.c., sąd drugiej instancji rozpoznaje sprawę w granicach apelacji; w granicach zaskarżenia bierze jednak z urzędu pod uwagę nieważność postępowania. Rozważając zakres kognicji sądu odwoławczego Sąd Najwyższy stwierdził, iż sformułowanie „w granicach apelacji” wskazane w tym przepisie oznacza, iż sąd drugiej instancji między innymi rozpoznaje sprawę merytorycznie w granicach zaskarżenia, dokonuje własnych ustaleń faktycznych, prowadząc lub ponawiając dowody albo poprzestaje na materiale zebranym w pierwszej instancji, ustala podstawę prawną orzeczenia niezależnie od zarzutów podniesionych w apelacji oraz kontroluje poprawność postępowania przed sądem pierwszej instancji, pozostając związany zarzutami przedstawionymi w apelacji, jeżeli są dopuszczalne, ale biorąc z urzędu pod uwagę nieważność postępowania, orzeka co do istoty sprawy stosownie do wyników postępowania (por. uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2008 r., sygn. akt III CZP 49/07, niepubl.). Dodatkowo należy wskazać, iż dokonane przez sąd pierwszej instancji ustalenia faktyczne, sąd drugiej instancji może podzielić i uznać za własne (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 października 1998 r., sygn. akt II CKN 923/97, OSNC 1999/3/60). Może również zmienić ustalenia faktyczne stanowiące podstawę wydania wyroku sądu I instancji, i to zarówno po przeprowadzeniu postępowania dowodowego, jak i bez przeprowadzenia postępowania dowodowego uzasadniającego odmienne ustalenia, chyba że szczególne okoliczności wymagają ponowienia lub uzupełnienia tego postępowania (por. uchwała składu 7 sędziów Izby Cywilnej z 23 marca 1999 r., sygn. akt III CZP 59/98, OSNC 1999, nr 7–8, poz. 124).

Przedmiot sporu dotyczył wznowienia ubezpieczonej wypłaty świadczenia emerytalnego za okres od 1 października 2011 roku do 21 listopada 2012 roku. W tym zakresie Sąd Okręgowy przeprowadził stosowne postępowanie dowodowe, a w swych ustaleniach i wnioskach nie wykroczył poza ramy swobodnej oceny wiarygodności i mocy dowodów wynikające z przepisu art. 233 k.p.c., nie popełnił też uchybień w zakresie zarówno ustalonych faktów, jak też ich kwalifikacji prawnej, uzasadniających ingerencję w treść zaskarżonego orzeczenia. W konsekwencji Sąd Odwoławczy oceniając jako prawidłowe ustalenia faktyczne i rozważania prawne dokonane przez Sąd pierwszej instancji uznał je za własne, nie widząc w związku z tym konieczności ich ponownego szczegółowego przytaczania (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 1998 r., I PKN 339/98, OSNAPiUS z 1999 r., z. 24, poz. 776).

Stan faktyczny w rozpoznawanej sprawie jest oczywisty i niesporny. Nie ma wątpliwości co do faktu, że wnioskodawczyni nabyła prawo do tzw. „nowej emerytury” emerytury od 1 czerwca 2010 roku, kiedy już nie obowiązywał art. 103 ust. 2a ustawy emerytalnej wymagający zwieszenia emerytury w sytuacji kontynuowania zatrudnienia. Wprawdzie emerytura ta została zawieszona z uwagi na fakt, że tzw. „stara” emerytura była korzystniejsza, jednakże z chwilą zawieszenia emerytury starej powinna zostać podjęta wypłata „nowej” emerytury wobec nieistnienia podstaw do jej zawieszenia. Wobec wejścia w życie art. 103a ustawy emerytalnej, skarżącej zawieszona została wypłata emerytury od dnia 1 października 2011 roku, gdyż skarżąca nadal pracowała.

W wyroku z dnia 13 listopada 2012 roku (Dz.U. z 2012 r., poz. 1285) Trybunał orzekł, że przepis art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 roku o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w zakresie, w jakim znajdują zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed dniem 1 stycznia 2011 roku, bez konieczności rozwiązania stosunku pracy, jest niezgodny z zasadą ochrony zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa wynikającego z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Co istotne, Trybunał wskazał w uzasadnieniu orzeczenia wyraźnie, iż obowiązek rozwiązania stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą, jako warunek realizacji

nabytego prawa do emerytury, nie będzie miał zastosowania do osób, które nabyły to prawo w okresie od 8 stycznia 2009 roku do 31 grudnia 2010 roku.

Analiza okoliczności faktycznych niniejszej sprawy wskazuje, że wnioskodawczyni, która prawo do tzw. nowej emerytury nabyła właśnie we wskazanym przez Trybunał Konstytucyjny okresie, mieści się w kręgu osób, w stosunku do których Trybunał Konstytucyjny stwierdził niezgodność z Konstytucją art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 roku o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z FUS, dodanym przez art. 6 pkt 2 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 roku.

W niniejszej sprawie nie zachodzą zatem przesłanki, które uprawniałyby organ rentowy do zawieszenia wypłaty emerytury ubezpieczonej w okresie od 1 października 2011 roku do 21 listopada 2012 roku. Ubezpieczona w dniu wejścia w życie przepisu art. 103a ustawy emerytalnej (1 października 2011 roku) pobierała przyznane jej świadczenie, kontynuując jednocześnie zatrudnienie u dotychczasowego pracodawcy, na rzecz którego wykonywała zatrudnienie bezpośrednio przed nabyciem prawa do emerytury.

Zgodnie z ustalonym orzecznictwem Trybunału Konstytucyjnego dotyczącym zasady ochrony zaufania jednostki do państwa i stanowionego przez nie prawa, istota tej zasady sprowadza się do nakazu takiego stanowienia i stosowania prawa, by obywatel mógł układać swoje sprawy w zaufaniu, że nie naraża się na skutki prawne, których nie mógł przewidzieć w momencie podejmowania decyzji (zob. np. orzeczenie TK z 24.05.1994 r., K 1/94, OTK w 1994 r., cz. I, poz. 10, s. 78; wyrok z 02.06.1999 r., K 34/98, OTK ZU nr 5/1999, poz. 94, s. 482). Z ogólnej zasady ochrony zaufania jednostki do państwa i stanowionego przez nie prawa wynika szereg zasad szczegółowych, do których należy m.in. zasada niedziałania prawa wstecz, obowiązek wprowadzania zmian do systemu prawnego z zachowaniem odpowiedniej *vacatio legis* oraz zasada ochrony praw nabytych. Ta ostatnia zasada ochrony praw nabytych zakazuje arbitralnego znoszenia lub ograniczania praw podmiotowych przysługujących jednostce lub innym podmiotom prywatnym występującym w obrocie prawnym. Zasada ochrony praw nabytych zapewnia ochronę praw podmiotowych - zarówno publicznych, jak i prywatnych, a także maksymalnie ukształtowanych ekspektatyw tych praw, a więc sytuacji prawnych, w których zostały spełnione wszystkie zasadnicze przesłanki ustawowe nabycia określonych praw podmiotowych określone przez prawo. Ochrona praw nabytych nie oznacza przy tym nienaruszalności tych praw i nie wyklucza stanowienia regulacji mniej korzystnych. Trybunał Konstytucyjny wielokrotnie podkreślał, że odstępianie od zasady ochrony praw nabytych jest dopuszczalne, jeżeli przemawiają za tym inne zasady, normy lub wartości konstytucyjne. Zasada ochrony praw nabytych chroni wyłącznie oczekiwania usprawiedliwione i racjonalne. Istnieją dziedziny życia i sytuacje, w których uprawniony musi liczyć się z tym, że zmiana warunków społecznych lub gospodarczych może wymagać zmian regulacji prawnych, w tym również zmian, które znoszą lub ograniczają dotychczas zagwarantowane prawa podmiotowe.

W świetle brzmienia art. 190 ust. 1 Konstytucji orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego mają moc powszechnie obowiązującą i są ostateczne. Utrata mocy obowiązującej przepisu z powodu jego niezgodności z Konstytucją oznacza, że przepis ten nie może być stosowany poczynając od daty jego uchwalenia. Wyrok Trybunału ma skutki retroaktywne, a przez to zachodzi konieczność ponownego rozpoznania sprawy z pominięciem już niekonstytucyjnego przepisu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 2008 r., sygn. akt V CO 43/08 oraz wyrok tego sądu z dnia 21 listopada 2006 r., sygn. akt II PK 42/06). Zakwestionowany przez Trybunał Konstytucyjny przepis art. 28 ustawy o zmianie ustawy o finansach publicznych (...) stanowi, że do emerytur przyznanych przed dniem wejścia w życie tej ustawy przepisy ustawy, o której mowa w art. 6 (tj. ustawy emerytalnej) w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, stosuje się, poczynając od dnia 1 października 2011 r. Z kolei wymieniony art. 6 pkt 2 omawianej ustawy dodał zaś do ustawy emerytalnej - po art. 103 - art. 103a w brzmieniu: „prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego.”

Omawiany przepis został uchwalony w dniu 16 grudnia 2010 r.; w świetle wyroku Trybunału Konstytucyjnego trzeba więc uznać, że już od tej daty powinien on zostać wyeliminowany z porządku prawnego z powodu jego niezgodności z art. 2 Konstytucji co do kręgu osób, które nabyły prawo do emerytury bez konieczności rozwiązania stosunku pracy.

Wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 roku, odnosi się do tej samej, co odwołująca się kategorii ubezpieczonych, a mianowicie tych, którzy działając w zaufaniu do państwa i stanowionego przez nie prawa, decyzję co do przejścia na emeryturę podjęli w czasie, gdy nie było wymogu przerwania zatrudnienia (od 8 stycznia 2009 roku do 31 grudnia 2010 roku). Jak trafnie wywiódł Trybunał w motywach wyroku - gdyby ci ubezpieczeni wiedzieli, że nastąpi niekorzystna zmiana stanu prawnego, uzależniająca realizację prawa od uprzedniego rozwiązania stosunku pracy, to ich decyzja, czy przejść na emeryturę, mogłaby być inna. Zatem tylko osoby, które w okresie od 8 stycznia 2009 roku do 31 grudnia 2010 roku nabyły i zrealizowały prawo do emerytury bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą (również ubezpieczona), na rzecz którego wykonywały zatrudnienie bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, mają prawo do dalszej wypłaty emerytury od dnia 1 października 2011 roku bez konieczności rozwiązania stosunku pracy. Takie stanowisko dominuje w orzecznictwie sądów i prezentują je między innymi Sąd Apelacyjny w Szczecinie (wyrok z dnia 24 kwietnia 2013 r. III AUa 974/12 LEX nr 1316284), Sąd Apelacyjny w Poznaniu (wyrok z dnia 18 kwietnia 2013 r. III AUa 191/13 LEX nr 1316242 , czy Sąd Apelacyjny w Łodzi (wyrok z dnia 16 kwietnia 2013 r. III AUa 299/13).

Mając na uwadze powyższe, podzielając stanowisko Sądu I instancji i uznając apelację organu rentowego za bezzasadną, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. orzekł jak w sentencji.